

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1137/2019
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јасика, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за управљање путевима и паркиралиштима „Инђија пут“ из Инђије, чији је пуномоћник Славко Аћимовић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1615/18 од 16.11.2018. године, у седници одржаној дана 24.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија, тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1615/18 од 16.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 167/2017 од 06.03.2018. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог, заведено под бројем ...-.../...-... од 01.03.2017. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 141.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до исплате. Другим ставом изреке, у преосталом делу, и то за тражену законску затезну камату на досуђени износ трошкова парничног поступка за период од дана доношења пресуде, па до дана извршности исте, тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1615/18 од 16.11.2018. године, првим ставом изреке, преиначена је у усвајајућем делу првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог број ...-.../...-... од 01.03.2017. године, и тужени обавезе да тужиоца врати на рад и да му надокнади трошкове парничног поступка. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде, па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези члана 383. ЗПП (одржавање расправе пред другостепеним судом), јер супротно ревизијским наводима другостепени суд није утврдио другачије чињенично стање у односу на чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, али је извео другачији закључак о основаности тужбеног захтева из утврђеног чињеничног стања, што није битна повреда поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос на неодређено време код правног претходника туженог (Дирекција за изградњу Општине Инђија), на основу споразума о преузимању од 08.01.1997. године, закљученог између Општинске управе Инђије и правног претходника туженог. Решењем правног претходника туженог, тужилац је распоређен на послове ..., а затим је постављен за в.д. директора туженог, а затим за директора, коју функцију је обављао непрекидно више мандата. За директора је последњи пут именован решењем СО Инђија од 02.10.2013. године на период од четири године. По ступању на функцију директора 11.10.2013. године, тужилац је са туженим закључио „уговор о раду са директором“ на одређено време до истека мандата, а у члану 1. наведеног уговора констатовано је да је тужилац у радном односу на неодређено време, а у члану 3. став 1. да је именован на функцију директора на одређено време на период од четири године, почев од дана ступања на рад, односно на функцију директора, те овај уговор траје до престанка мандата. Ставом 2. истог члана уговорено је да по престанку функције директора тужилац наставља са радом у овом јавном предузећу, на радном месту које одговара по врсти и степену стручне спреме, знању и способностима, а у складу са тачком 3. решења Скупштине општине о именовању директора од 02.10.2013. године, којом је предвиђено да ће по престанку функције, тужилац као запослени у радном односу на неодређено време наставља са радом у предузећу, на одговарајућим пословима. Решењем Скупштине општине Инђија од 17.06.2016. године, тужилац је суспендован са функције директора туженог, а затим је одлуком од 29.12.2016. године разрешен функције, коју одлуку је примио 13.01.2017. године. Тужилац је у периоду од 01.12.2016. године до 28.01.2017. године био спречен за рад због болести, о чему је туженог обавестио дописом од 26.01.2017. године са приложеним извештајем лекара, који допис је тужени примио 27.01.2017. године. Наведеним дописом, тужилац је замолио туженог да га обавести о пословима на које ће бити распоређен у складу са чланом 3. Уговора о раду од 23.10.2013. године, на који допис тужени није одговорио, као ни на ургенцију тужиоца од 07.02.2017. године. Након престанка привремене спречености за рад због болести, тужилац није долазио на рад код туженог, а у међувремену су укинута послови техничког руководиоца које је тужилац обављао пре ступања на дужност директора туженог. Тужиоцу је 09.02.2017. године упућено упозорење о повреди на раду са наводима да је учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и члана 131. став 1. тачка 9. Правилника о раду туженог, јер је неоправдано изостао са рада осам радних дана узастопно (почев од 30.01.2017. године до 09.02.2017. године), због чега су испуњени услови за отказ уговора о раду. Тужилац се на наведено упозорење изјаснио 17.02.2017. године, а тужени је 28.02.2017. године донео решење о отказу споразума од 08.01.1997. године, тужиоцу због повреде радне обавезе описане у

упозорењу од 09.02.2017. године и утврдио да радни однос тужиоца престаје 02.02.2017. године. Наведено решење тужилац је примио 07.03.2017. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца, налазећи да је побијано решење о отказу уговора о раду неосновано, јер је закључењем уговора о раду на одређено време од 23.10.2013. године између парничних странака за време трајања мандата, споразум закључен између тужиоца и правног претходника туженог од 08.01.1997. године стављен ван снаге, па како тужилац није имао закључен уговор о раду, то му и није могао престати радни однос отказом уговора, јер у моменту доношења решења о отказу није био у радном односу.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца, сматрајући да је побијано решење о отказу уговора о раду законито, са образложењем да је тужилац својим понашањем учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, будући да тужилац, који је на основу споразума од 08.01.1997. године засновао радни однос на неодређено време код правног претходника туженог који је трајао и за време обављања функције директора, чијим престанком радни однос тужиоца није могао престати, након престанка привремене спречености за рад није долазио на рад код туженог, а применом члана 179. став 1. тачка 5. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право и закључио да је побијано решење о отказу уговора о раду законито и да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је побијаним решењем стављена на терет, јер је учинио повреду радне обавезе утврђену општим актом.

Чланом 131. став 1. тачка 9. Правилника о раду туженог од 30.01.2015. године, (са изменама од 27.10.2016. године), прописано је да ће послодавац запосленом отказати уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе: неоправдани изостанак са посла три дана узастопно, односно пет радних дана са прекидима у року од три месеца.

Чланом 179. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 74/14 и 13/17), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 5.).

Чланом 180. ставом 1. истог закона прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. став 2. и 3. овог закона запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, док је ставом 2. истог члана прописано да у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Одредбом члана 185. став 5. Закона о раду предвиђено је да запосленом престаје радни однос даном достављања решења, осим ако овим законом или решењем није одређен други рок.

Код утврђеног, да је тужилац био у радном односу на неодређено време код туженог на основу споразума од 08.01.1997. године, закљученог са правним претходником туженог, који радни однос је трајао и за време када је тужилац обављао функцију директора и након престанка исте, а да након престанка привремене спречености за рад због болести, није долазио на рад код туженог три узастопна радна дана, што је у супротности са чланом 131. став 1. тачка 9. Правилника о раду туженог од 30.01.2015. године, то је тужиоцу законито престао радни однос на основу члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду.

Супротно наводима ревизије, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о раду, и Правилника о раду туженог, као и одредбе уговора о раду од 23.10.2013. године, а код утврђеног да тужилац свој изостанак са посла у трајању од три радна дана узастопно није оправдао, то је правилан закључак другостепеног суда да понашање тужиоца представља повреду радне обавезе предвиђене напред наведеним правилником о раду. Осим тога, тужени није био у обавези да тужиоца писменим путем обавести о радном месту на које ће бити распоређен након престанка функције директора, нити наведена околност ослобађа тужиоца обавезе да поступи у складу са Правилником о раду туженог и уговором о раду, односно да се врати на рад код послодавца након престанка привремене спречености за рад, како то тужилац неосновано наводи у ревизији. Код наведеног, наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права јер је другостепени суд пропустио да утврди кривицу тужиоца због изостанка са посла, као и да иста не постоји, су без утицаја за другачију одлуку у овој правној ствари.

Како је неоснован захтев за поништај отказа уговора о раду, то је правилно одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено у смислу члана 407. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић